

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

11. Capita vitulina in humanu[m] versa.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

cam efficiunt. Sanè memorabile est, inquit horarum succisivarum author, quod non ita pridem in vicinia contigit, cum quidam multis imprecationibus & execrationibus subditos suos misere afflixisset, & coëgisset, ut arcem suam durissimis laboribus edificarent, eosq; inter laborandum, & alias, nullo alio nomine, quam CANES suos appellaret. Nondum enim edificio absoluto in grauissimum morbum incidit; cumq; nondum ab imprecando, & subditos CANES suos appellando desisteret, Deum ita offendit, ut prorsus elinguis fieret, & dum hæc scriberem, nulla articulata humana vox, sed solummodo latratus caninus ab eo exaudiretur. Nimirum quædam talionis forma est, ut quod alterum cogis pati, ipse patiaris. Quia per que peccat quis, per hæc & torquetur. Quod iustitiæ diuinæ est; clementiæ est, quando non fit; prouidentiæ, ut non semper fiat. Si enim semper fieret, quales non homines haberemus? quales voces audiremus? quales vultus aspiceremus? Quotidie superi dicere deberent; Venite, descendamus, & confundamus ibi linguam eorum. Itaque sicut olim Poëtica illa Solis filia, inaccessos lucos & voce, & facie monstrosis hominibus habuit plenos; ita passim cerneremus totum mundum eiusmodi prodigijs repletum.

Phil. Camerar. Cent. 1. cap. 86.

Sap. 11. 17.

Gen. 11. 7.

*Hinc exaudiri gemitus, iraq; leonum
Vincla recusantium, & fera sub nocte rudentum;
Setigeriq; sues, atq; in præsepibus arsi
Sauire: ac forma magnorum ululare luporum.
Quos hominum ex facie Dea saua potentibus herbis
Induerat Circe in vultus ac terga ferarum.*

Virgil. 7. Æn.

Quanti enim vel jam latrant? quanti rudunt, aut rugiunt? quanti crocitant, aut pippiunt homines? Denique nullum est animal, cuius vel linguam, vel formam innumera mortalium vitia non mererentur. Cur enim turpiloqui, maledici, linguaces proditores non mererentur vocem amittere, si sanctissimus alioqui sacerdos Zacharias mutus in pœnam factus est, quod non statim credidisset, se tam diuturna sterilitate esse liberatum?

Luc. 1. 12.

Quamquam non tantum tunc monstrum est, quando humana facies in bestię figurã mutatur. Magnũ quoq; monstrũ & ter-

XI.

Manlius V.
Præcept.

& terribile est, quando bestię caput in caput hominis vertitur. Winshemij efferatę mentis scarius, homicidia haud pauca iam pridem perpetrauerat, prægnantesq; adeo ipsas exciderat; sed vbi scelerum suorum mensuram impleuit, rotęq; & rogo maturus fuit, eiusmodi prodigio est manifestatus. Hebdomadę sacra, quę Pascha antecedit, macellum adiit, & in tres dies festos tria capita vitulina emit, eaq; in saccum reticulatum coniecta domum reportauit. Dum iret per plateas, omnium oculos traxit existimantiũ eum ferre capita tria humana; vtq; spectaculum crudelius videretur, recens à capitibus sanguis dimanabat. Mota est suspicio, creuit rumor, fama ijt per totam ciuitatem, tandemq; res etiam delata est ad Magistratum. Mittitur lictor, citatur reus, interrogatur de capitibus. Respondet, eā non hominum fuisse, sed vitulorum. Ait, hanc se rem planam facere posse teste Ianione, à quo præstinārit. Adducitur Ianio, affirmat. Tantò igitur maior inde orta dubitatio. Nempe, tot oculos falli non potuisse; prodigia gratis non accidere; sanguinis vestigia aliquid clamare, dicebant omnes. Coniicitur in carcerem, datur in quæstionem, deprehenditur reus, iam sine tergiversatione fassus complures à se patratas cędes, ac tum demum, capita è sacco exemta in vitulinam reuersa sunt formam, vbi homicidia pœnæ merita patuerunt. Consimilem historiam audiuit Hispano quidam accidisse, qui, cū remotis arbitris, in recondito saltu, quempiam viatorē crumena atque vita spoliasset, eumq; terra obruisset, existimans cum cadauere facinus quoque suum esse sepultum, incognitam, de cęlo vocem hanc audiuit: *IN MAIORICA VINDICTA.* Territus hac voce, ne forte in eam aliquando insulam mitteretur, militię nomen dedit. Naue conscensa in Italiam nauigaturus, tempestate coorta reiectus est in Maioricam. Ibi, dum sibi maximè vult cauere, vitata omnium familiaritate, exscendit ad emendum ibidem in proximo loco caput vitulinum; quo itidem in cruentum humanum caput conuerso proditus, illico & vocis, & vindictę diuinę memor pœnas dedit. Est hæc historia præcedenti

denti similis. Sed nihil est incredibile, idem sapius accidisse. Cur non iterentur supplicia, si scelera toties repetuntur?

Hac de causa etiam in vetustioribus consimilia leguntur. Tale enim etiam monstrum fuit, quod Platina testatur, Romæ contigisse. Summa Romæ duorum insignium virorū Symmachi & Boëtij (qui gener Symmachi fuit) erat ac præcipua autoritas. Quamobrem euocauit eos Theodoricus rex Gothorum, iussitque Ticinum venire. Ibi eos diu captiuos tenuit, quod impijs eius decretis aduersarentur. Neque contentus fuit vinculis eos stringi, verum bona quoque illorum publicauit, tandemque etiam iniquissimè ambos iussit interfici. Habent viri probi supra se tyrannos; sed & supra tyrannos alius est, qui in eos animaduertat. Itaque, paulo post iniustissimam hanc eadem, secuta est talis pœna barbaram crudelitatem. Symmacho & Boëtio sepultis, epulæ de more parabantur, vt Theodoricus cœnam pariter & scenam feralem adiret. Inter cetera enim regia fercula, grande piscis caput mensæ imponebatur, quod cum ceteris ob magnitudinem suam admirationi esset, regi fuit formidini. Non enim ille piscis cocti, sed Symmachi visus est cernere resectum cruentumque caput, horribili rictu & flammeis oculis ipsi minitantis. Obstupuit eo conspecto, & subito metu consternatus, totoque corpore contremiscens iussit se in lectum deportari; ibi accersito medico Elpidio & familiarissimis quibusque amicorum, terribilem illam Symmachi speciem à se conspectam lamentabiliter denarrauit, atque ita in scelere & sceleris pœna deplorata extinctus est. Hanc formidabilem, in ipsa mensa, metamorphosin quis non iudicet esse monstruosam? Quis autem eius monstri causa fuit, nisi ipse, quem petiuit, Theodoricus? Sed diuinitus eo in scio atque inuito hæc accidit mutatio.

Longè ego propemodum dixissem conuiuium illud monstruosius extitisse, in quod *allatum est caput Ioannis Baptistæ in disco, & datum est puella, & attulit matri suæ*, saltatrix adultera. Non voco caput innocentissimi martyris monstrum, sed conuiuium tamen fuit monstruosissimum. Quis inter fercula cædes, inter pocula vulnera, funera inter conuiuia tractauit?

Ccccc

pugnare

XII.

XIII.

Matth. 14. 12